

Katarina Gubrinski Takač versei

... a virágokról ...

Búzafölde szélén
lila lépteket lépnek
a szarkalábak.

Cseppceskét dajkál
sarkantyúka levele.
Ragyog a gyémánt.

Én háttal álltam
a napraforgónak: nap
csókolja arcunk.

Látod-e? Múlik
az idő. Megőszültek
mind a pitypangok.

Mi virágzik majd?
Önfeledt sarkantyúkák
vagy krizantémok...?

Első hó terhe
alatt hajtja le fejét
a rózsabimbó.

... i o cvijeću ...

*Po rubu žita
Plavim korakom hode
svračje noge.*

*List dragoljuba
ziba kišnu kapljicu.
Blista dijamant.*

*Suncokretu sam
stala za leđa: sunce
nam ljubi lice.*

*Vidiš? Vrijeme
prolazi. I maslačići
su osijedili.*

*Što će nam cvasti?
Veseli dragoljubi
il' krizanteme...?*

*Pupoljak ruže
tužno pognuo glavu
pod prvom snijegom.*

... és a fákról is ...

Kecses folyóág
zöldje csordogál köpcös
fák ágai közt.

Míg dalol a szél,
zöld szívek dobognak az
ágak peremén.

Felragyog a nap,
se édesen mosolyog a
savanyú meggy is.

Mit a szél susog,
ég kékjére jegyzi fel
azt a jegenye.

Állnak ott a fák
kerek szőnyeg közepén,
egyetlen lábon.

... i o drveću ...

*Rukavac rijeke
protiče zelenilom
niskog drveća.*

*Dok vjetar pjeva
na granama kucaju
zeleni srca.*

*Kad sunce zasja
i kisela višnja
slatko nasmije.*

*Što vjetar šuška
to jablan vrhom piše
na plavo nebo.*

*Drveće stoji,
usred okruglog saga,
na jednoj nozi.*

... és csak amúgy is ...

Kint szél, hófúvás,
szürkeség, bennem pedig
dalok és napfény.

A bumerángot
eldobod. Nem tér vissza.
Biztos vacak volt.

Teámba a légy
beesett. Nem élvezi
forró illatát.

Múlik az idő.
Immár apám nővére
vagyok magam is.

Várjuk folyton a
fájó percek elmúltát:
s életünk elfogy.

Félhomályban ül
asztalon a macska. Sicc!
Oda a kancsó.